

- 3) Czy zasada swobodnego przepływu wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy 2013/29 [...] oraz art. 6 ust. 2 dyrektywy 2007/23 [...] (w odnośnym przypadku w związku z art. 34, 35 i 36 TFUE) i w związku z zasadą proporcjonalności stoi na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które zabrania konsumentom posiadania sztucznych ogni lub wykorzystywania ich oraz sprzedaży na ich rzecz sztucznych ogni (wyrobów pirotechnicznych należących do klas 2 i 3 w rozumieniu dyrektywy 2007/23/WE) zawierających więcej niż 1 kg materiałów pirotechnicznych?

⁽¹⁾ Przep. tłum.: zarówno w polskiej jak i niderlandzkiej wersji językowej w art. 45 dyrektywy mowa jest jedynie o naruszeniach, a nie o **poważnych** naruszeniach.

⁽²⁾ Dz.U. 2013 L 178, s. 27.

⁽³⁾ Dz.U. 2007, L 154, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. 2006, L 376, s. 36.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (Zjednoczone Królestwo) w dniu 27 marca 2017 r. – Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs/Volkswagen Financial Services (UK) Ltd

(Sprawa C-153/17)

(2017/C 178/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs

Strona pozwana: Volkswagen Financial Services (UK) Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku gdy ogólne koszty pośrednie przypadające na transakcje sprzedaży ratalnej (obejmujące zwolnione z VAT zapewnienie finansowania oraz podlegające opodatkowaniu VAT dostawy pojazdów) zostały włączone jedynie w cenę świadczonego przez podatnika zapewnienia finansowania zwolnionego z VAT, podatnikowi przysługuje prawo do dokonania odliczenia podatku naliczonego od tych kosztów?
- 2) Jak należy prawidłowo interpretować punkt 31 wyroku w sprawie C-98/98 Midland Bank, a w szczególności stwierdzenie, że koszty pośrednie „stanowią część podlegających opodatkowaniu kosztów ogólnych podatnika i jako takie są składnikami ceny produktów jego przedsiębiorstwa”?

W szczególności:

- a) Czy fragment ten należy interpretować jako oznaczający, że państwo członkowskie zawsze musi przypisywać część VAT naliczonego do każdej dostawy przy zastosowaniu szczególnej metody przyjętej na podstawie art. 173 ust. 2 lit. c) dyrektywy ⁽¹⁾?
 - b) Czy ma to miejsce nawet w okolicznościach, gdy koszty pośrednie nie zostały włączone w cenę dostaw podlegających opodatkowaniu, realizowanych przez przedsiębiorstwo?
- 3) Czy okoliczność, że koszty pośrednie zostały przynajmniej w pewnym zakresie faktycznie wykorzystane w podlegających opodatkowaniu dostawach pojazdów
 - a) oznacza, że pewna część podatku naliczonego od tych kosztów musi podlegać odliczeniu?
 - b) Czy ma to miejsce nawet w okolicznościach, gdy koszty pośrednie nie zostały włączone w cenę podlegających opodatkowaniu dostaw pojazdów?

- 4) Czy co do zasady uzasadnione będzie pominięcie podlegających opodatkowaniu dostaw pojazdów (lub ich wartości) do celów zastosowania szczególnej metody na podstawie art. 173 ust. 2 lit. c) dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 1 marca 2017 r. – Raoul Thybaut, Johnny De Coster, Frédéric Romain/Région wallonne**

(Sprawa C-160/17)

(2017/C 178/12)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raoul Thybaut, Johnny De Coster, Frédéric Romain.

Druga strona postępowania: Région wallonne.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie planu lub programu obejmuje ustanowienie przez organ regionalny obszaru na mocy przepisu o charakterze prawodawczym:

- mające na celu jedynie określenie granic terenu, na którym może zostać zrealizowany projekt zagospodarowania przestrzennego, zważywszy, że projekt ten, który musi zmierzać do osiągnięcia określonego celu – w niniejszym przypadku polegającego na zmianie i rozwoju funkcji miejskich i wymagającego utworzenia, zmiany, rozszerzenia, rozbiórki lub podniesienia lądowych ciągów komunikacyjnych i przestrzeni publicznych – stanowi podstawę ustanowienia obszaru, a zatem skutkuje akceptacją koncepcji owego projektu, przy czym do realizacji projektu konieczne jest jeszcze uzyskanie pozwolenia, wymagającego z kolei oceny oddziaływania na środowisko,
- a konsekwencją owego ustanowienia z punktu widzenia proceduralnego jest to, że wnioski o pozwolenie na działania lub prace w obrębie owego obszaru są wydawane w postępowaniu umożliwiającym odstępstwa od założeń zagospodarowania przestrzennego, przy czym założenia zagospodarowania przestrzennego mające zastosowanie do odnośnych gruntów przed ustanowieniem owego obszaru zachowują moc, lecz postępowanie to może pozwolić na łatwiejsze uzyskanie odstępstw od owych założeń,
- przy czym wspomniany obszar korzysta z domniemania celu publicznego w odniesieniu do dokonania wywłaszczeń w ramach planu wywłaszczeń załączonego do ustanawiającego ten obszar przepisu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court (Irlandia)
w dniu 3 kwietnia 2017 r. – Edel Grace, Peter Sweetman/An Bord Pleanála**

(Sprawa C-164/17)

(2017/C 178/13)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Supreme Court.